

Prošle, 2015. godine, Ljubomir Ljuba Manasijević obeležio je 25 godina kako svojom pesmom i glasom oplemenjuje mesta na kojima dostojanstveno pronosi srpski duh.

Ljuba Manasijević, pevač, kompozitor i tekstopisac, rođen u Beogradu, prvu patriotsku pesmu "Slobodo" napisao je 1979. godine nagoveštavajući čitav niz pesama u nacionalnom duhu. Pesmu "Vostani Srbije" komponovao je 1989. godine. Od 1991. godine započinje koncertno izvođenje autorske muzike, pisane na stihove srpskih nacionalnih i patriotskih pesama, i putuje po Srbiji, srpskim zemljama i gostuje kod Srba u rasejanju. Od 1993. godine nastupa kao „srpski melod i pojac“ sa Srpskim teatrom beseda, čiji je osnivač zajedno sa Momiirom Bradićem, doajenom Kruševačkog i srpskog glumišta.

Autorkse kompozicije Ljube Manasijevića sabrane su na tri CD-a: prvi izdat 1990. godine pod imenom „Vostani Srbije“, na kojoj se osim naslovne, nalazi i opšte prihvaćena „Oj, Kosovo, Kosovo“. Drugi CD nazvan "Otadžbina Srbija", nastao je 1992. godine težeći da podrži duh srpskog naroda u prelomnim danima tokom 1991. i 1992. godine. Na njemu se nalaze između ostalih i kompozicije: „Molitva za Srbiju“, „Mi smo srpski sinovi“, „To su Srbi“. Treći CD "Iznad Istoka i Zapada" rezultat je petogodišnjeg rada na srpskoj srednjevekovnoj tematici, u cilju oživljavanja srpske balade izgubljene u proteklim vekovima, i da se osete duh i slava Nemanjićkih dvorova i srpske veličine. Na njemu su ispevane: „Iznad Istoka i Zapada“, „Save ime zasjalo“, „Balada o kralju Urišu i Jeleni Anžujskoj“, „Prizren, Dušanov grad“, „Despotovac beli grad“ i dr., dobivši potvrdu i svoje mesto izvođenjem na Danima preobraženja u Despotovcu, u manastiru Manasija, manastiru Gradac, zadužbini Jelene Anžujске, na Kuli Todora od Stalaća - vojvode Prijezde, Berbi grožđa u Aleksandrovcu, na „Danima jorgovana“, koje organizuje Društvo francusko-srpskog prijateljstva „Jelena Anžujska“ u čijem timu se nalazi i Ljuba Manasijević, na drugim manifestacijama i priredbama vezanim za istoriju i tradiciju srpskog naroda.

Šta autor poručujem ovim duhovnim pesmama i kako ih ljudi prihvataju?

- Obeležiti 25 godina rada na tradionalnoj srpskoj muzici sa istorijskom temom ne može se bez pokrića. Moje vizija je bila da iznesem istorijsku dimenziju kroz muziku, da se prisetimo naših izvora, korena i blaga koje čuvamo u poetskom, muzičkom, ukupnom nematerijalnom opusu. Čovek može ceo život da podredi radeći na tom planu. Ja se bavim komponovanjem i uglavnom pišem kompozicije na tekstove drugih autora. Ljudi su skloni da istorijsku dimenziju prihvate daleko lakše kroz pesmu. Vole kada je melodija prigodna i prati duh vremena, melodična da mogu da je i zapevuše. Npr. za pesme „Vostani Srbije“ ili „Oj Kosovo, Kosovo“, malo ko zna da su napisane devedesetih godina prošlog veka. Stihove pesme „Vostani Srbije“ napisao je nekadašnji monah fruškogorskog manastira Hopovo, prosvetitelj, učitelj, književnik i

putnik, Dositej Obradović 1804. godine u Trstu, tada velikom središtu Srba iseljenika, inspirisan događajima u zemlji i Karađorđevim ustankom. Muziku za te stihove komponovao sam u duhu romantizma XIX veka i često se misli da je i nastala u tom vremenu. Danas je ova kompozicija svojevrsna himna srpstva. Kompozicija „Oj Kosovo, Kosovo“ je snimljena u nekoliko varijanti, i prešla je milionski tiraž – objašnjava gospodin Manasijević.

„Postoje glasovi i u kamenu, i u zemlji, i u biljci, i u kapi vode, i u atomu vazduha, isto tako kao što postoje glasovi i u suncima, zvezdama, planetama, mesecima, kao telima. U čemu god ima unutrašnjeg pokreta, ima i glasa. Fino uho moglo bi čuti struju sokova u biljci; još finije moglo bi čuti glasove u kamenu, zemlji, kapi vode, atomu vazduha. No naše uho nije sposobno da čuje sve glasove, kao što ni naše oko nije sposobno da vidi sve stvari. Izvesno pak: više je glasova u ovom svetu koje ne čujemo, nego predmeta koje ne vidimo. A to znači: vasiona je punija glasova nego slika, boja i oblika. Jer nema ništa bezglasno, za onoga ko čuje. Sve je ispunjeno glasovima, sve je ispunjeno rečju. Sva vasiona je jedna trešteća muzika, i neprestani govor, i neprestani razgovor...“ govorio je Vladika Nikolaj Velimirović (Besede pod gorom), a Ljuba Manasijević, svestan te istine, najuniverzalnijim jezikom zapisuje ono što se ne sme zaboraviti – prošlost. Jer, bez onog što nije bilo, nema ni sada, niti će biti onog posle.